

Żagiel bez nawy

Staliśmy na brzegu a jakby na łodzi
tak kołysała ziemia
tak nami szarpał wiatr
Ty na biało jak do ślubu
Ja na czarno jak do pogrzebu

Objęci czterema naszymi rękami
żeby przestało być zimno
płyniemy – od lądu już daleko
Do lądu też nie blisko
lecz coraz bardziej niebiesko

aż zostawiamy wszystko
im wyżej tym bardziej widzimy
łódź która w dole tonie
nabiera ciężaru krzyków
złości i nienawiści

Dużo młodszy mąż

Dużo młodszy mąż jest zawsze
dużo starszy od swojej żony.
To widać po ptakach, które się gnieźdzą pod okapem.
Widać po samolotach, w które jest wyposażona armia,
i po odpowiedziach na pytania ankietowe w sklepach.
Nic nie może stać na przeszkodzie szacowaniu mądrości
żony tak pomyślanego męża.
Nikt nie ma prawa kwestionować tego, że po tylu latach
kochają się tak, aby nikt ich nie podejrzewał.
To sprawy nieodgadnione jak piórko z głowy dudka,
które z taką łatwością wpinasz sobie w ucho.

Dwa lata udręki z T.

(małe wspomnienie z czasów studiowania)

Opiekowała się mną dla siebie,
brała pełnymi garściami,
i gdy wycieńczony chciałem coś robić dla niej,
wzmagała opiekę, tłumiąc jedzeniem,
a prała wszystko, co z siebie zdjąłem
i czego na ciało nie zdążyłem włożyć,
z duszy zaś ssała wszystko,
co ze mnie skapnęło, trysnęło,
a jeśli zsunęło, to jakiś z palca
mniej znaczny krążek srebra,
łuska z oczu, niewarta wkładania na konto,
wiersze moje sprzedawała komuś,
zwracając mi koszty papieru,
aż liście palmy odpadły z dachu
i małpi chwyt wypuścił szklanekę,
deszcz zadzwonił w uszach,
stałem się – nieopłacalny.
Odeszła, lecz nadal jest ze mną,
jak widać, na zawsze.
Choć sprawdzam wszystko w faktach,
to nie potrafię wykopać tych kłaczy z pamięci,
pamięć jest zabójcza, w pamięci
siedzą ludzie z nożami nastawionymi do pchnięcia,
mogą to być kobiety.

Eksperci braku treści

A może są tak uczuleni na uniesienie
że chce im się rzygać gdy staje przed nimi
nietknięta zazdrością radość
że pewna dziewczyna może chłopak
nie to ktoś bardzo stary jeszcze żyje
podniósł się z fotela żeby pogłaskać liść
który się przebił przez szybę

i zaczyna kochać tę osobę
z drugiej strony ulicy
bez dotykania i bez imienia
dlatego że jest i idzie swoją drogą

Już raz byłem stary

Tak tak ja to pamiętam
to najbardziej pamiętana moja historia w życiu
schowany za grubą nogą stołu oparty o silny kark psa
gdy na serwecie mama stawiała tort z cytrynowym krzyżykiem
ojciec zmywał w łazience nocny pył pracy z pleców
i nagle zajrzała ku mnie twarz schylonej ciotki
tak złożyła kolana przede mną na ubogiej imitacji dywanu
że pomyślałem zdumiony jak bardzo już jestem stary
że mam cztery lata a wkrótce zliczę je do ośmiu
i z karabinem będę stał na mostku kapitańskim krążowniką.

Kalendarze

Siedem kalendarzy przyniesiono lub podsunięto, wciśnięto mi tego roku, wszystkie obandażowane tandetnie wykonanymi obrazkami nagich piersi, tyłków i brzuchów, ale poszły siedmioma batalionami po dwanaście kompanii każda przez okno prosto na górę kompostu w ogrodzie, gdzie jest tysiąc tomików wierszy ludzi, którzy teraz mogą sobie drukować, co chcą, do woli i w nieskończoność, lecz ósmy kalendarz przyszedł pocztą, sam, bez niczyjej pomocy, ten może być niebezpieczny, użył metody nietypowej dla tegorocznych kalendarzy, wystął siebie i doniósł się przy pomocy listonosza, człowieka, który nigdy nie wie, co przynosi, bo nie ma rentgena w oczach, dlatego tego kalendarza nie wyrzucam, może po paru latach okazać się, że jest okazem muzealnym i zasługuje na gablotę, a w każdym razie na dobrego sapersa, aby go rozbroił z tych nieznośnych ceregieli, które towarzyszą śmierci wszystkich kalendarzy świata.

Kiedy stanął naprzeciw niej

Kiedy stanął naprzeciw niej,
zaczął się bez ruchu zbliżać,
aż stał się nią tak dalece,
że zaczął czuć tak jak ona,
a ona tak jak on,
gdyż w tym samym czasie
ona stanęła przed nim,
aby bez ruchu zbliżyć się na zawsze.
Bez cienia ekscytacji,
jedynie zauważając to, co zależało
od rosnącej obok wiśni w ogrodzie.
Wszystko powiązane.
Urodziny pewnego Metysa w Ameryce powiązane
z kaszą jaglaną w twojej salaterce.
Chmury ściśle powiązane z odbiciem
na powierzchni wody.
Pamiętne odbicie
od szyby z więziennej stróżówki.
Od deski startowej w pierwszym locie nad hutą.
Od belki przed skokiem daleko w piach.
Byli razem przez pięćdziesiąt lat.

Kiedy stajesz naprzeciw kamienia,
pomyśl – od tylu lat jesteś kamieniem.
Wczuj się w jego ziemskie uczucia.
On – tajemniczy, lecz ty nie kryj przed nami niczego.
Jesteś kamieniem tej kobiety.
Możesz być drewnem wiśni rosnącej
na dachu w twoim mieście.
Możesz być cierpieniem
i niewybaczalnym błędem.
Kotyską. Ciszą.

Nic się nie zmienia

Ty nic się nie zmieniasz
Czy ja się zmieniam?
Może ja się nie zmieniam
ale ty się zmieniasz
bez najmniejszej zmiany
Nie – nic się nie zmienia
a nic jest tym czego nie ma
dlatego – sama widzisz – jest
ciągle tak samo tak jak ma być
oby jak najdłużej było tak samo
myślę i marzę o tym żeby tam
gdzie teraz jesteś ty
gdzie stoisz i leżysz zarazem
i fruniesz i nucisz
nic się nie zmieniało
i abys tam stała i leżała
z tym uśmieszkiem
kiedy nie rozumiem
nie wiem o co chodzi
chyba że będziesz wolna
od braku zmian od tej stałości
od obu moich rąk co nic nie dają
chyba że podejdziesz

Plecy

A cóż to, nagle odwraca się osoba, która przede mną stoi,
patrzy mi prosto w twarz, widzę jej mocne oczy.
Jej uśmiech od brzucha, piersi, biegnie przez wargi
aż do szczytu głowy, gdzie wszystko można sobie wytłumaczyć,
by potem wrócić do stanu niewiedzy, że stoi ta kobieta
plecami przed tobą i chce z tobą coś zrobić,
coś chce załatwić, a może to tylko twój taki pomysł,
bo piękna jak mało kto w tym tłumie, a może tak ci się
wydaje, ale ona robi jedną nogą milowy krok do tyłu
i dotyka twojego buta, tak że chcesz wiedzieć,
co zrobi jeszcze.

Istota wspólnoty

O kilku rzeczach – nie wiesz,
więc nie wiesz o niczym,
i nie wiedz.
Co myślę i o czym, śmiejąc się
bez uśmiechu. Roniąc łzy
bez płaczu. Nie dowiesz się
zabiegów, jakich użyłem,
żeby cię zwieść.
Ja o niczym nie wiem,
bo ty wiesz.
Po co mam wiedzieć,
gdy idziesz ze mną z całą
potrzebną wiedzą.
Ja czuję to, czego nie czujesz ty,
a ty czego nie ja,
ponieważ czujemy wspólnie to,
czego nikt inny odczuć nie potrafi,
za dużo do odczucia na jeden czucia raz.
Nie dowiaduj się żadnych rzeczy,
nie pytaj, nie przeszukuj papierów,
jakiego sposobu użyłem,
żeby cię przesyć błyskawicą.
I ja nie będę szukał,
bo moje mętne okulary
nadają się do ukrywania tego,
że cię podpatruję,
kiedy jesteś cała
w odkrywczej pościeli.
Ty patrzysz rękami.
Ja patrzę przez dwumian Newtona.
Żebyś się czuła wolna
w uwięzieniu, tym, jakie jest,
kiedy dzień nocą, a nocą dzień,
gdy chcesz
mieć w sobie mnie,
jak mnie ma mój cień.
A ja być ciebie we mnie w sobie
jak bezbolesny cień.
Po prostu się obudź i miej

bez rzeczy i bez niczego.
Nasza odległość bez odległości,
jak narodziny i śmierć,
jest w oddaleniu tak przybliżona,
że plecy przenika dreszcz.

Mirosław Jurczuk, *Ręce*